

Interview med Trinitatis Kirke sidste "kirkekone" Kirsten Christensen

Trinitatis Kirkeblad, 1978

Trinitatis Kirkes Arkiv, Skannet OCR ved Jesper Vang Hansen 2005

Kirsten Christensen under en dåb i midt 1960'erne. Billede i Trinitatis Kirkes arkiv

Vores kirke bruges...

Vi kender ansigtet, men hvem er det i grunden? Der færdes mange mennesker i Trinitatis kirke og vi spørger undertiden sådan. Kirsten Christensen er et kendt »ansigt« - hun har virket som »kirkeassistent«, og vi møder hende ved søndagens gudstjeneste. Hvordan oplever hun gudstjenesten? Hvad kan hun fortælle om det daglige liv i kirken? - Vi bringer her en samtale, som Annie Kyhl Jørgensen har ført med Kirsten Christensen.

De har været tilknyttet Trinitatis Kirke gennem næsten 20 år. Først som kirkeassistent og siden som kirkegænger. Hvordan begyndte det?

Jeg havde gennem mange år været husholderske. Da jeg holdt op, skulle jeg jo have noget at lave, men det var svært at finde noget, når man gennem hele livet havde været »i huset« og gerne ville prøve noget andet. Gennem venner fik jeg at vide, at stillingen som kirkekone, som det hed dengang, var ledig og jeg snakkede så med pastor Kemp. Sådan begyndte det. I begyndelsen var det faktisk lidt svært, for jeg har altid været tilbageholdende af natur, så det var ikke meget jeg sagde de første gange, jeg var til menighedsmøder. Men alle var så søde, så der gik ikke lang tid, før jeg følte mig hjemme. Jeg var kirkeassistent i næsten 10 år, meget rige år, som jeg tænker på med glæde og tak.

Hvad laver en kirkeassistent?

Gør rent, passer kirken, ordner vasketøj, står ved døren og siger goddag og farvel. Jeg ringede også med klokkerne torsdag morgen, for at aflaste hr. Rasmussen. De var så tun-ge, at jeg gik til vejs tre gan-ge før de standsede. Jeg kan huske, at mens vi fik lavet kir-ke loftet, stillede mændene sig i en rundkreds og kiggede på, mens jeg ringede. Det at gå og gøre rent i kirken er så dejligt, for Trinitatis er så skøn, med alle de mange detaljer. Jeg sagde tit, når jeg tog hjemmefra om morgenen, at nu skulle jeg hen og slappe af. Der falder sådan en ro over en, når man træder ind i kirkerummet. Det blev til lidt af en fest, at holde den så pæn som muligt. Da en gadefejer, som kom ind for at se kirken, spurgte om jeg var »skurekone« her, var det lidt af en ære at svare: »Ja, det er jeg«. Jeg mener at være ansat ved en kirke ikke blot skal være et arbejde, men en gerning, for ud over det rent praktiske arbejde, kom jeg i kontakt med en masse mennesker. Jeg fandt hurtigt ud af, at hvis jeg skulle nå det hele, måtte jeg kom-me en halv time før om morgenen, for der var altid men-nesker der trængte til at snak-ke. Kirken blev for mig næsten mere om hverdagen. Der kom hver dag mennesker på vej til deres arbejde, for at få en stille stund i kirken, nogle kun et øjeblik, andre længe. Enkelte knælede ved alteret, nogle havde deres faste pladser. Jeg husker en ældre højesteretsadvokat, der kom fra toget, han ville gerne have stilhed, for at samle sig, fromheden sås i hans blik. Så kom der også en del ensomme, som trængte til at snakke om sig selv eller om vejr og vind. Også for dem betyder en åben kirke noget. Nogle kom for at glæde sig over det smukke rum. En dame sagde, at hun var så trist, da hun kom, men her er så lyst og det er som om hele rummet er fyldt med glæde, så hun gik glad derfra. Jeg mener, at specielt i kirken bør vi have tid til at snakke, når nogen har behov for det. På den måde lærer man også selv en masse om menneske lærer at forstå andres problemer, og det gør, at man føler sig til nytte, at nogen har brug for en.

Er der stor forskel på de erfaringer man gør som medarbejder ved kirken og de indtryk man får som kirkegænger?

Ja, på en vis måde. Man får ikke så meget ud af kirkegan-gen, når man er i tjeneste. Ens øjne og tanker bliver let distraheret, for man må jo holde øje med, hvad der sker, men man følger alligevel med. Men når jeg havde fri og kom som kirkegænger, havde det ingen indflydelse på mig, at jeg var ansat. Som kirkegænger samles sindet anderledes.

Hvordan synes De kirkens stilling er i dag i forhold til dengang?

Der kommer flere yngre men-nesker i dag end dengang. Mange unge familier kommer, for i dag er det ligesom børnene kommer mere med i, hvad der sker under gudstje-nesten, før i tiden accepteredes støj under gudstjenesten jo ikke. Det er afholdt mange med små børn fra at komme. Man er blevet mere fri. Der er unge mennesker, som til-syneladende føler; at det også er deres kirke, de kommer på en anden måde. Ikke som om de skal tage sig sammen til at gå i kirke. Påklædningen er heller ikke så stilfuld korrekt, som før; i dag kommer man i det tøj, man går i til daglig.

Så er der vi »gamle«, som nok nødt vil have at Trinitatis kirke mister for meget af det, der var engang, men jeg glæder mig over dem, der kommer med børnene, selv om de nu og da er lidt urolige, for det er jo dem der er fremtiden.

Kirkekaffen gør også sit til at folk ikke føler sig jaget ud kirken, så snart gudstjene-sten er forbi. Den gør nok, at de føler at vi hører sammen, kommer hinanden ved jeg er ikke selv alt for begejstret for kirkekaffen. Sommetider ville jeg helst gå lige hjem, men synes den er så værdifuld, at jeg går derop alligevel. Mange har behov for at snakke lidt sammen efter gudstjenesten.

Tror De, at de ændringer, der foretages i selve gudstjenesten, er med til at få gjort den mere tidssvarende eller forvirrer det for meget?

Der er måske en lille ting, som jeg godt ville have forandret. Det er at få åbnet begge indgange igen. Det var de før i tiden, og da kirken er en strøgkirke, der har åbent hele dagen, kan det godt virke forkert, at lukke døren i den ene side. Folk, der ikke kender Trinitatis, kan godt have svært ved at finde derind.

Som sagt har den tid, jeg har været tilknyttet Trinitatis kirke, været en, glad og rig tid jeg synes der er et åbent fællesskab mellem præster, personale og menighed, alle har brug for hinanden. Kammeratskabet mellem os var fuldt af humør og glæde. At »pu-sterummet«s mure ikke er styrtet sammen, når latteren rungede i det lille rum, er næsten utroligt.

En ting der gør, at Trinitatis kirke er sådan et dejligt sted at være, er sammenholdet mellem præsterne. Det præger hele atmosfæren. Præsterne tager personalet med til råds, så vi er jo næsten foregangsmænd, for demokrati på arbejdspladsen har eksisteret hos os, længe før der blev talt om det ude i samfundet. Forvirrer, gør det slet ikke, jeg tror det gør den mere tidssvarende. Det er f.eks. en stor fordel, at vi fik den nye indgangsbøn.

Det er også bedre at samle sig om et evangelium i stedet for to, som før i tiden. Nad-verliturgien er gjort festligere ved helligsangen, og at menigheden bliver siddende på pladserne til efter helligsangen. Nu kommer jeg sjældent til 17-gudstjenesten, men jeg ved fra de, der kommer, at de er tilfredse med den. Det er jo ikke så »stor« en gudstjeneste som højmissen, så derfor er det udmærket, at man er gået bort fra at bruge prædikestolen og i stedet har podiet i midten af kirken.

Var der ting De kunne tænke Dem forandret?

Nej, i grunden ikke jeg synes alting fungerer så godt, som det er. Kirken har jo den store fordel, at der er så mange præster. I deres grundholdning er de vel ens, men meget forskellige i deres måde at fortolke på, så man bliver ikke ensopret af kun at gå i den samme kirke, hvor man føler sig hjemme.